

לפני חזית הבית. הדרך לגבעה לקחה פחות זמן
מאשר הוא קיווה. ועכשיו, כשהוא כבר כאן הוא

צריך לסיים את המבצע.
הירח היה מלא ובהיר מאוד וכשטוני עלה
במדרגות למרפסת, ראה שכסא הנדנדה באמת
התנדנד!
אבל הוא גם הרגיש שכאן בגבעה נושבת רוח

הבית על הגבעה

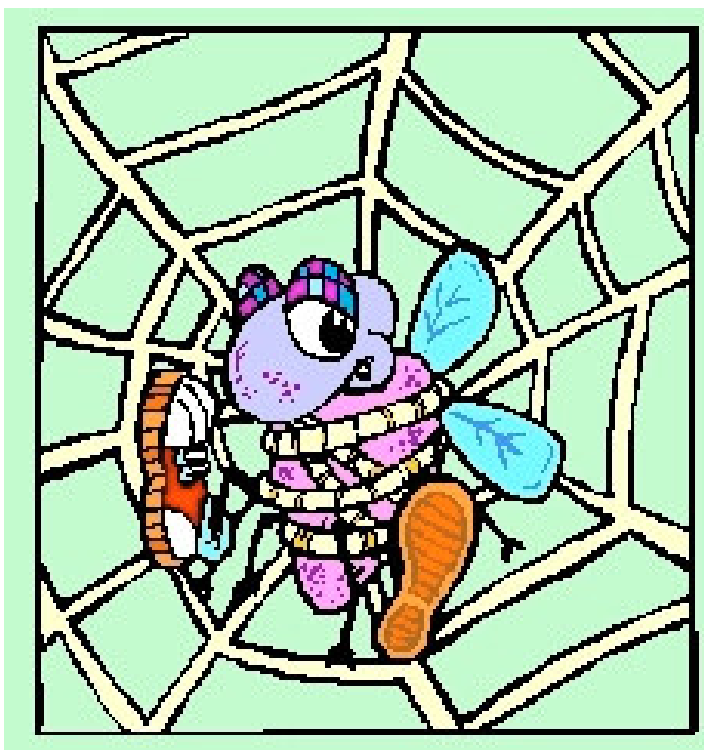
איש לא הלך לבית שעל הגבעה!
כולם ידעו שרוחות רפאים פוקדים אותו!
כסא הנדנדה שעל המרפסת התנדנד אנה ואנה
בלי שמישהו ישב עליו. הדלת חרקה, נפתחה
ונסגרה בלי שמישהו נכנס או יצא. ותמיד נראה
קצת עשן יוצא מהארובה, למרות ששנים כבר אש
לא בערה באח.

"מה בעצם אני עושה כאן?" שאל את עצמו טוני
בפעם המי יודע כמה "הייתי צריך להיות בבית,
במיטה, בטוח וחמים, ולחלום על משחק כדור
בסיס או משהו!"

אבל הוא ידע למה הוא כאן. "העזו" אותו.
החבר הטוב ביותר שלו התגרה בו כבר פעמיים
האם הוא יעז!

מה יכול היה לעשות ילד בן שמונה? אחרי כל
ההתגרונות האלה היית נכנע?
טוב, עכשיו היה כבר מאוחר מדי לחזור. הוא עמד

ובודד. ואולי בגלל האור החלש נראה לטוני
שהזבוב נועל נעליים!
זה נראה כאילו הזבוב רצה לומר לו משהו כמו

"ברח מכאן כל עוד אתה יכול!"
כנראה האור החלוש גרם לו לראות דברים
מוזרים. אבל הרי האור החלוש לא יכול היה
לגרום לו לשמוע דברים משונים! נשמעה מוסיקה

חזקה וזו היא שהניעה את הכסא.
ואלה לא היו הרוחות שפתחו וסגרו את הדלת
החורקת. זו הייתה הרוח.
הוא מיד התחיל להרגיש יותר בטוח. "אולי זה לא
כל כך נורא, אחרי הכל" חשב.
אבל בדיוק כשהתחיל להרגיש קצת יותר אומץ
הדלת נפתחה והוא ראה אור הבוקע ממקום
כלשהו בבית. ואז הדלת התחילה להסגר ודחפה
אותו פנימה, לתוך הבית!
הוא היה עכשיו בחדר חשוך ולא ראה כמעט
כלום. הדלת נסגרה אחריו והוא לא יכול היה
לפתוח אותה שוב. הכל מה שראה היה מעבר
לחדר אחר, שממנו בא האור.
הוא ידע שלא יוכל לצאת בדלת שדרכה נכנס
ובצעדים זהירים התחיל להתקדם לכיוון האור.
קרשי הרצפה חרקו תחת רגליו ובדיוק כשרצה
להציץ לחדר שממנו יצא האור המוזר הוא נכנס
למשהו דביק וחוטי וזה נמרח לו על הפנים!
הוא נכנס לקורי עכביש!
ושם, בתוך הקורים אלה, ראה זבוב. זבוב עלוב

ומישהו ילל. טוני לא יכול היה לסבול זאת יותר.
הוא הזיז הצדה את קורי העכביש ונכנס לחדר.

בפינת החדר בערה מדורה קטנה ומעליה סיר עם
משהו ירוק רותח ומבעבע בפנים. "כמו נזיד של
מכשפות" חשב טוני "ואני בטוח שאהיה התוספת
הבאה!"

האור של האש אפשר לו עכשיו לראות טוב יותר
והוא ניסה לבדוק את יתר החדר.

פתאום קול עמוק נשמע מהחושך "מה מעשיך
כאן, אדם צעיר?"
וי! זה הפחיד אותו כך שכמעט וקפץ לתוך הנזיד
הירוק. הוא פנה בכיוון הקול ושם, קרוב לקיר,

בכסא נדנדה ישב איש זקן וקטן, בעל זקן אפור.
הוא לגם מכוס מיץ ופרט על בנג'ו!
לרגליו ישב כלב בעל פרווה מרופטת. הכלב ילל

כאילו הנגינה של הזקן מעצבנת אותו.
"לא באים אלי לכאן אורחים רבים" אמר הזקן
"נעים לראות פנים ידידותיים. אינני יודע מדוע
אנשים לא עולים לגבעה. זה כאילו הם מפחדים
או מה.."

איש הבנג'ו חייך וטוני
ידע שאין הוא צריך
לפחד.
"ובכן" ענה טוני "כולם
חושבים שרוחות רפאים
פוקדים את המקום.

כולם מפחדים לעלות הנה."
הזקן גיחך ואמר "איזה שטויות! רוחות לא פוקדים
את המקום ולא אותי. ואני הרי נראה לך ממשי.
נכון נערי?"

טוני הסכים לכך ואז סיפר לאיש הזקן מדוע הוא
בא לבית הזה. כשגמר את סיפורו הזקן צחק. הוא
הניח את הבנג'ו שלו ואמר "נערי, רק תספר
לאנשי העיירה ולפרחים הצעירים ההם
שידידיה, שזה שמי, אינו רוח רפאים. ואמור להם

שאשמח מאוד אם יבקרו אצלי מפעם לפעם."
ואז הוא ניגש לסיר המבעבע והתחיל לבחוש בו
בכף עץ גדולה.

"אדון ידידיה, מה יש שם בסיר?" שאל טוני.
"זו ארוחת הערב שלי" ענה ידידיה "זה מרק
אפונה שבישלתי. תרצה אולי להישאר ולטעום
קצת?"

טוני דחה את ההזמנה בנימוס ואמר שהוא חייב
לחזור הביתה.

הזקן מצא נר, הדליק אותו והוביל את טוני לדלת
הכניסה. הדלת נפתחה עכשיו בקלות והנער עזב

את הבית. כשירד במדרגות הסתובב, נפנף
לשלום ואמר שבוודאי יחזור לביקור נוסף.

טוני חשב על דברים רבים כשמיהר הביתה
במורד הגבעה. הכל הסתדר יפה מאוד הלילה
אבל יכול היה להיות אחרת.

הוא יכול היה לפגוש מישהו שלא מקבל בנועם
זרים שמתפרצים לביתו. מישהו לא נחמד כמו
ידידיה הזקן. הוא הבין שלא חייב היה להיכנע
להתגריות וצריך היה לדעת להגיד "לא!"